

Najveće Božje djelo jest Utjelovljenje Riječi, Sina Božjega, za otkupljenje svijeta. To je početak nove povijesti, novog doba, koje je započelo u tami, tišini, usred najskromnijih okolnosti u Betlehemu, u jaslicama, među životinjama.

Pišu: don Ilija Drmić i don Bariša Čarapina

Na početku ovog razmišljanja moramo se zapitati: je li moderno danas govoriti o jaslicama kad znamo da veliki broj djece i odraslih nisu se susreli uživo, osim u filmovima i dokumentarnim emisijama, sa životinjama niti su iskusili njihov način življenja? Može li taj nezapamćeni doživljaj od kojeg počinje novo doba, nova era, oduševljavati današnjeg čovjeka? Mogu li Isusove jasllice oduševljavati i današnju djecu koja se rađaju u mekim dušecima? Pelenice i topli dah životinja nisu Vuteksovi pokrivači. Mnogima će se činiti ispričanom legendom isklesana u betlehemskim figurama, predstavljena u reljefima, naslikana na platnu, prikazana na vitrajima naših crkava, izražena u pjesmi i glazbi.

Današnji čovjek kad hoće da prikaže svoju snagu i moć on se posve drugačije postavlja. On vjeruje da vrijednost dolazi samo od onoga što čini, što zaradi. U tome se traži nekakva sreća, zadovoljstvo. Treba reći da današnji čovjek čini impresivne stvari koje zadivljuju: razbija atome, ide na Mjesec, osvaja svemirska prostranstva, atomsko oružje, te elektronika i da više ne nabrajam.

S druge pak strane istina je da tim velikim znanstvenim dostignućima i rekordima čovjek se nije toliko promijenio i postao bolji za sebe i druge. I dalje ne prestaje mržnja, nepravda, ubojstva nevinih, ratovi koji razaraju sve ono što je čovjek mukotrpno godinama stvarao.

Tko je mogao i zamisliti da će odmah na početku novog milenija započeti krvavi ratovi, terorizam s nesagledivim posljedicama, osvete?! Je li itko mogao zamisliti da bi netko mogao udariti na najveću silu svijeta Ameriku bezočnim terorom i tako zastrašiti milijune ljudi? Zaista se može reći da je neslavan početak novog stoljeća. Nažalost, danas više nije nitko siguran za svoj

život na ovoj zemlji usljed golemog potencijala sredstava za uništavanje svega živog na ovom našem jedinom planetu Zemlji. Čovjek i dalje ostaje egoist, mrzitelj, osvjetnik, slabić. Uz velika znanstvena dostignuća čovjek postaje bezosjećajan za drugog i više posvećuje pažnju svojim iznašaćima nego Božjoj stvaralačkoj moći. Tako je nastao ogromni raskorak između čovjekove ograničene moći i onoga što je stvorio, jer je postao nemoćan ovladati vlastitim izumom koji mu prijete da nestane s lica Zemlje.

Kad Bog namjerava pokazati svoju moć, kad hoće iskazati svoju ljubav, ne čini ništa zapanjujuće - postaje čovjek, pojavljuje se kao malo dijete u jaslama, siromašan i posve nezaštićen. No ipak dovoljno moćan da ostane ono što jest.

Bog, dostatno ljubazan da postane jedan od nas. Isus nije tražio ništa za sebe. Zato nam se čini da je sposoban ljubiti samo onaj koji ne traži ništa za sebe. Tu ljubav je pokazao Isus rođenjem u štalici, na slamici. Tu počinje civilizacija ljubavi. Isus se rađa za sve ljude bez razlike. Nitko nije isključen iz Njegove ljubavi i milosrđa.

Da nas Bog ljubi, to možemo donekle shvatiti, ali da nas ljubi dotle da se rodi u štalici, to nas pomalo zbunjuje. Ljudska se pamet gubi u tom ponoru ljubavi Boga koji je postao čovjekom. Pred jaslicama čovjek se nalazi na raskrižju ili prihvatiti Boga i tajnu Njegove ljubavi, ili nijekati jedno i drugo.

Čovjek je osjećajno biće. Sve što oplemenjuje njegov osjećajni svijet, vrednota je. Danas je mnogo onih koji imaju još samo trunak vjere, a ta mrvica, trunak, kod nekih živi još samo uz božićne uspomene iz dana djetinjstva. Ako ih ne bi bilo, vjerojatno bi u njih vjera posve zamrla. S druge strane, znano nam je da je mnogim bračnim parovima samo teret. Možda je to zato što u svom životu nisu doživjeli ljepotu božićnih jaslaca u svetoj božićnoj noći. Svako rađanje rađa radost, što i sama riječ kazuje. Čudimo se da se ljudi ne žele radovati s rađanjem djece, barem neki. Djeca kojima nije bilo dopušteno susresti se s Isusom u štalici prikraćena su za veliki i veoma važan doživljaj koji se ne može ničim nadoknaditi. Međutim, pravi Božić nije samo doživljeni osjećaj. To je blagdan koji je sposoban snažno zahvatiti naš svagdašnji život. Dijete Isus leži na slami u štali da bi probudio naše savjesti i prihvatili ga kao jedini izvor života, radosti, sreće. I ne samo to. Isus nije mogao ostati dugo ni u toj jadnoj siromašnoj štalici. Morao je bježati s Marijom i Josipom u tuđu zemlju da spasi glavu od krvnika Heroda. Dok razmišljam o Isusovoj štali i njegovu bijegu, prisjetih se tisuće onih koji moraše napustiti svoj dom zbog eskalacije ratnih sukoba u Afganistanu i drugim zemljama. To je strašno. I danas imamo na tisuće i tisuće takvih štalica kojima nedostaju osnovni uvjeti života. Gdje ta civilizacija ljubavi na početku trećeg milenija, novog Božića?

Ako današnji čovjek želi ostvariti civilizaciju ljubavi, on mora otkriti Boga u jaslama i ponizno priznati svoju nemoć pred Božjom moći. Kako otkriti Boga u betlehemskoj staji, jaslicama? Kako naći razlog svom veselju, radosti, kako voljeti svakoga čovjeka? Samo ako budemo maleni, ponizni, naći ćemo beskonačnog Boga u liku malog djeteta. Ponizni vjernik ne želi samo Isusa susresti u štali na slami. On vjeruje u Njegov ponovni dolazak u slavi i moći.

Sretan Božić i Nova godina cijeloj Vinici gdje god da postoji na ovome svijetu. Neka ovo razmišljanje bude poticaj za novi oblik ljubavi i života s Isusom.